

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Az eperjesi „Széchenyi-kör“ és a „sárosmegyei gazdasági egyesület“ közlönye.

Szerkesztői iroda:

főutca, 203. sz. a.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Kiadóhivatal:

Az Eperjesi Népbank helyiségeiben, főutca 2. sz.

Ide intézendők az előfizetések, hirdetések s a kiadás körüli panaszok.

Megjelen: minden szombaton.

Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben házhoz küldve:

Egy évre 5 ft - kr.
Félévre 2 " 50 "
Negyedévre 1 " 25 "

Hirdetéseket elfogad: **Haasenstein és Vogler** Budapesten és Bécsben, **G. L. Daube** m. Frankfurtban.

Hirdetési díj:

háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörö hirdetés jutányosabb.

— **Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 kr. —**
Nyíltér minden sor 10 kr.

Kéziratok és levelek vissza nem adatnak. — Bérmentetlen levelek csak ismerős kezektől fogadtnak el.

A gyakori tüzesetekhez.

Országszerte, de minálunk is, az utóbbi időben annyi tüzeset fordult elő, hogy önkénytelen azon kérdés lép előtérbe, mi módon lehetne azokat megakadályozni s azok káros hatását kevésbé érezhetővé tenni.

Erre nézve egy régi gazda a „Miskolc“-ban következő figyelemre méltó sorokat teszi közzé:

Meggyőződésből és tapasztalásból állítható, hogy ezen visszas helyzet a tulajdonképeni biztosítási eszme corumpálásából származik, vannak ugyanis társulatok egyes vidéken, hol a biztosítás ügye még nincs eléggé meghonosulva, hol eddig kedvező talajt még nem érlelt, tüzesetek alkalmával sáska módra 10—12 utazó ügynökével lepi el a vidéket, minden áron — természetesen a fél részére kecségetőnek látszó feltételek és előnyök mellett — óhajtván magát befészkelni, szóval házalás útján üzletet eszközölni.

Ezen házalók pedig, kik igen csekély vagy éppen semmineműi fizetésben nem részesülnek, csupán az általuk szerzendő biztosítások díjai után esedékes bizonyos százalékra vannak utalva, többnyire a legfurfangosabb és körmönfont egyének, a társadalom oly heréi, kik eltekintve a biztosítás üdvös eszméjétől egy 200—300 forintot érő épületet, saját jövedelmük szapo-

ritása céljából 500—600 forintban biztosítanak s ígéretet tesznek a könnyen hívó feleknek, hogy kár esetén a biztosított összeggel fognak kártalaníttatni.

Ily körülmények között legkevésbé sem csodálandó, ha a sors bekövetkezett csapásai alatt akadnak oly ekeseredett és számító egyének, kik behizosított épületeiket vagy maguk dobják szántsándékkal a lángok martalékául, vagy pedig fogadott bérenczek által gyújtatják fel azokat, azon biztos reményben, hogy káraik megtérítése mellett még pár száz forintot zsebre is dughatnak, — ily eljárás pedig az illetők számítását többnyire dugába dönti, mert az illető társulatok nem hogy a biztosított összeget kifizetnék, hanem gyakran megtörténik, hogy a kárfelvétel, alku tárgyává tétetvén, még a valódi kár sem térítetik meg, — s amennyiben az ily számító felek mellett sokszor egész ártatlanul nem csak biztosított, de biztosítatlanul levő egyének is súlyos csapást szenvednek — a biztosítás lényegében nem áldásossá, hanem a szó szoros értelmében átkossá s a bűn előmozdítójává válik, — ily körülmény mellett nem csoda, ha a biztosító közönség az eszme iránt közömbössé lesz, és attól idegenkedéssel fordul el; de másrészt a szolid alapon nyugvó társulatok is kényszerítve leendnek a díjak túlságos emelésére, vagy pedig az ily tűzveszélyes helyeknek — mint az felső Zemplénben is történt — a

biztosításból leendő végleges kizárására annyival is inkább, mert az ilyen házalók leginkább eddig tért nem foglalt helyeken üzérkednek s helyi ügynök hiányában a szükséges információk megszerzése is lehetlenné válik.

Ez okból kiindulva legnagyobb méltánylás illeti meg a borsodmegyei gazdasági együletet, midőn ezen abnormis helyzetben segítő, egy felirattal intézett a belügyminiszteriumhoz, kifejtvén azon okokat, melyek nemzetgazdasági szempontból a jólét és elmékedés leigázói, s kiténtve azon módozatot, mely a jelen veszélyes viszony legyőzésével, illetve a házalás megszüntetésével, a biztosítási eszme üdvös hatásának jótékony szárnyait kiterjesztve helyzetünket a régi jó stadiumba tereli vissza.

A borsodiak példáját mi is követhetnők, mert tény az, hogy ezen kérdés legalább is annyira égető, mint sok más, melyek megoldásával részint már foglalkozunk, részint foglalkoznunk kell.

Városi ügyek.

F. é. július hó 29-én a városi képviselőtestület közgyűlést tartott.

Azon vértézeit határozatnak, mely minap az árvaszéki szabályrendelet általánosan ismertté vált 33 §-ának foganatosítása tárgyában lett meghozva s minden egyes képviselőnek külön-külön kézbesítve, megvolt az az eredménye, hogy a tanács-

les jolies femmes! ez volt jelszava. Tizenhét évvel már teljesen enyém volt a világ, atyám derék, elmés fiatal mitsem tudott megtagadni; az asszonyok, lovak, kártya, társaság, zene, egyszerűen minden ami csak élet nyújt, enyém vala.

Huszonkét évvel már a sport és a salonok legdicsebb embere valék, és hozzá páratlan lovas; paripáimat bámulta az egész világ. Ugyanekkor már tíz párbajom volt, természetesen ellenfelem sérült meg rendszeren. Atyám boldog volt, isteníté fia! Örömmel nézte azt is, ha gyakorta váltam kedveseimet. Megelégedéssel kiáltá felém: „Jól van fiam, te méltó vagy apádhoz!“ És egyszerre egész váratlanul egy felséges hajtóvadászat alkalomkor a lesújtó hirt veszem, hogy az én jó apám meghalt. Szegény jó öreg, ő valóban páratlan ember volt, valódi nemes.

A gróf nagyot sóhajtott és kis szünet után folytató:

— Valóban vigasztalhatlan valék e szörnyű csapás felett, és, hogy bánatomat legyőzzem, beutaztam majdnem az egész világot és elmerültem a kínálkozó élvekben. Vagyoni állapotomat nem vettem szemügyre mindaddig, míg végre hitelezőim arra emlékeztetének, hogy bizony rossz matematikus vagyok. Igen Elvira, egy szép napon vége volt a roppant birtokoknak; zsidók kezébe került minden. Képzhetli rémitő helyzetemet. Közel valék hozzá, hogy golyót röpítek agyamba, midőn egy meghitt, jó barátom lépe előmbe. „Hej Pál! minek e csüggedés, — szólt vállamra ütve, — még nincs veszve minden; megvan még fényes neved; van elég asszony, aki e névvel újabb gazdaggá tesz.“ — A végzet önt hozta utunkba, nagynéje oly férjet óhajtott az ön számára, aki fényes névvel bír; miután atyja a gazdag gyáros milliókat hagyott önre, így tehát csak egy fényes névre volt még szüksége.

— Nagynéje előtt nem hallgattam el semmit, nyíltan bevallám, hogy nevemen kívül nem adhatok egyebet nőnek, és ő mindent elfogadhatónak talált, igen meg volt elégedve a név- és

TÁRCZA.

Messalina.

— Elbeszélés. —

Írta: R. P. O.

(Folytatás.)

Elvira fölgerjedése határtalan volt; szerette volna e szörnyeteg férj ajkait örökre megnémítani.

— És ön, — kezdé lázas hevültségében, — ön Kornay gróf mer így kikelni ellenem? ön a gyáva, a megvetésre méltó ember! Hisz ön az, ki engemet a gyalázat örvényébe taszított. Nagyon jól mondá az imént, hogy gyűlölöm. Gyűlölöm kiolthatatlan gyűlölettel, mert ön boldogtalanú és a föld legszánandóbb teremtvényévé tett. Tizenhat esztendő tapasztalatlan gyermek valék, midőn ön nőül vett. Erényes valék; hittem Istent, szívem tisztá volt s egy szerető szív után vágyódtam. Minő magasatos fogalmakat alkoték magamban a házaselet felől, s minő iszonyu vala a csalódás. . . . Férjemben egy ledér, kiélt korhelyre ismerék, kinek keble a tüzet vesztett vulkán volt. . . . Oh gyalázat! Nagynémnek számomra milliómmal egy férfit vásárolt, ki csak rangját és nevét adhatta nekem, de nem szerelmét. . . . El kellett öntől fordulnom; ön azért vett nőül, hogy pénzhez jussom, mert tökéletesen tönkre jutott, kiesapongó ledér élete koldussá tette, és nem irtózott az ifju leányt, ki egy szerető szív után vágyódtam, hasznosulásának feláldozni. Kornay gróf, ön már előbb becsületlenül meg családját nevént mint én s csak a gyáros leányának vagyona emelte ki újból a mocsokba tiport grófi koronát. Ön az oka mindennek, ön az oka, hogy kétségbeesésben egy kaczer nő lett belőlem.

— Csak hártson mindent reám, — szólt szárazon Kornay.

— Igen úgy van, — folytatá növekvő szenvedéllyel Elvira, — ön az oka mindennek. Szerencsétlenül tett és az élet kínossá vált számomra. Én nem akartam tovább élni, nem volt előttem remény, nem volt semmi óhajom, nem volt kit szerethetnem volna és életerőm napról-napra fogyni kezdett. Ön tudta mi emészti lelkemet és mert félt, hogy iszonyú bánatomban megőrülök: egy idegen férfiú karjaiba taszított. Amaz ember szerelemről beszélt nekem, szavai alatt alvó lelkem felocsudott, én érezni kezdék; szívembe, mely bánatában oly üres volt, új lélek költözött, újra lélekztem, újra éltem. Ez atalakulás boldoggá tett, s én képes lettem volna ez embert utolsó lehelletemig szeretni. De minő rövid vala ez álom, minő rövid! Egy hónap — és az álmok kalandor alczája leesett előttem. Oh és én majd megőrültem, megbecsületlenített nő valék. És vajlon csoda-e, hogy kínjaimban tovább súlyodtam? A feledést a gyönyör karjaiban kerestem, felizgattam idegeimet, s mindent elköveték, hogy elmém elkábuljon, nem akartam megbolyogni. Kornay gróf, átkos végzet hozott bennünket össze!

— Minek e fölgerjedés! — kiáltá fel Kornay. — Ne átkozódjék, hisz hasztalan szavak; ön éppen úgy tudja mint én, hogy az egek nem fogják meghallgatni.

Erre azután Kornay felemelkedett székéből és közelebb toltá azt Elvirához és miután köhögésének egy rohamát leküzdötte, gyengéd hangon így kezdé:

— Nyugodjék meg Elvira. Önnek tökéletesen igaza van, nem illuzióból házasodtam, nem vágytam a német költő szerint „egy szív és egy kis gunyhó“ után, egyedül csak sanyaru anyagi helyzetemből óhajttam szabadulni. Hígyje meg, nincs rossz szívem — én méltányolom az ön szenvedéseit. De látja, anyámat korán vesztém el, és vele elvesztett az egyedüli lény aki jó irányt mutatott volna szívemnek. Atyám büszke volt őseire és őseihez méltóan folytatta napjait, az öröm és éldélgés serlegét tartva kezében. „Le bon vin et

terem — melyben amúgy is rettentő hőség uralkodott — mondhatni várakozáson felül, meglehetősen meglett.

S talán éppen a nagy forróságnak tulajdonítható az, hogy a szónok urak nem tartották szükségesnek ezuttal nagyobb mérvű tűzkifejtéssel indítani meg a harszót, melynek tárgya körül már három ízben vívattak eredménytelen szócsaták.

A közgyűlés megnyitván, Rimaszombathyi Kálmán leteszi a polgári esküt.

Elnöklő polgármester előterjeszti, hogy a városra utalt kávé-, cukor- és borsfogyasztási-adó kezelését Hortulányi András vállalta magára, ki az egész összegre nézve biztosítékot adott. Ezen előterjesztés tudomásul vétetett.

A honvédelmi miniszter rendeletileg értesíti a megye közönségét, hogy f. é. szeptember hó közepétől fogva Eperjesre egy gyalog ezreli-törzs, valamint a 32-ik számú vadász-zászlóalj pótszázadkerete fog a pótraktárral együtt állandóan elhelyeztetni.

Ezután következett ama pénzügyi törvény szerinti szavazás útján való megjelölése, melyekben árvapénzeink egy része elhelyezendő lesz.

Első szónokként Ghillány képviselő emel szót. Eddig nem vett részt az ezen kérdés fölött folytatott tárgyalásokban — ugymond; — nem azért azonban mintha félt volna a törvény által megkívánt felelősség elvállalásától, mert hiszen masuit es pl. a megyénél is ezen kérdésen minden nehézség nélkül estek túl. Azért esodálkozni kell, hogy e kérdés éppen ezen tereben szolgáltatott okot. Ismerve pénzügyi törvényeinket, szóló szívesen vállalja el kezességét ezek bármelyikeért; elvállalja annál szívesebben, mivel — miként értésére esett — mindössze mintegy 19.000 frtnyi árvapénzek elhelyezéséről van szó, holott az is tekintetbe vendő, hogy a felelősség nem örökre, hanem csak féléről-félévre vállaltatik el.

Mindezeknél fogva szóló indítványozza, hogy az árvapénzek mindhárom helybeli pénzügyésznél, azok részvénytökeinek arányában helyeztessenek el.

Rosenberg Hermann megjegyzi, hogy az e tárgyban folytatott eszmecsere s az ügy eldöntésének halogatása nem abban lelik magyarázatukat, mintha a képviselők vonakodtak volna a törvény által rájuk szabott kötelemnek eleget tenni; de oka e halogatásnak a felszínre került elvi kérdés (egyik képviselő közbeszól: „Meddő dolog ezt fejtegetni!”) Nem meddő, — folytatja szóló — sőt inkább praktikus, mert az eszmecsere azon elvi kérdés körül forgott, hogy miért vállalon egyik képviselő vagyoni felelősséget, míg a másik a szavazás alól kivonja magát. Egyébiránt örömmel látja, hogy a képviselő urak oly szép számmal jelentek meg s a maga részéről is csatlakozik Ghillányi képv. indítványához.

Néhány észrevétel után Ghillányi képv. indítványa egyhangulag elfogadtatott s ezzel szereztesen eldöntetett az anyai vitás tárgyat képezett ügy.

A városi polgármester bemutatja a v. pénztárak és pénzalapok átvizsgálásáról szóló jegyzőkönyvet, melyből kitűnik, hogy azok rendben találtak.

Olvasatott a megyei alispáni hivatal irata az erdőtervény szerint megkívánt erdőgazdasági

ezimmet, — őn sem idegenkedett a grófi korona iránt s hízolgónek találta az udvari körökben megjelenhetni.

A gróf még tovább folytatta volna beszédét, de rohamos köhögése megakasztá szavait, azonkívül a sok beszéd tökéletesen kimeríté őt, kiélt halvány arca kigyuladt és homlokerei kidüledtek, egész bágyadtan dült hátra a támlányban.

Elvira egy virágasztal mellé vonta meg magát, arca borus volt, gondolkozni látszott.

Hosszasb szünet után újból a gróf szólalt meg:

— Elvira, bocsásson meg! . . . Oly ritkán látjuk egymást és akkor is haszontalan szemrehányásokkal keserítjük pillanatainkat. Belátom, nincs jogom ön ellen felszólalni. Ön varázslóan szép, oly élettéljes, oly nagyszerű asszony; miért is ne élvezné ön az életet teljes mértékében.

Ezután Elvira elé lépett a gróf, s gyöngéd kéréssel hangon mondá:

— Bocsásson meg Elvira. Ha ön mellett állok, akkor érzem csak, minő szájalomra méltó ember vagyok. . . . Istenem, minő szép maga. . . . Holnap elutazom Ilonkával, a kedves gyermek szakasztott mása anyjának.

— Elhozta őt magával?

— Igen!

— Küldje őt be, majd elbúcsúzom tőle.

Néhány pillanattal Kornay távozása után egy vidor, gyönyörű kis leányka ugrott a terembe, aranyzóke hajjal, mosolygó bájos kék szemekkel, hóhérr rózsapírral vegyült arczórral, ez Ilonka volt; oly kedves, oly szép, oly szent, mint egy repkedő angyal. Tárt karokkal sietett anyjához, de az oly anyák mint Elvira nem tudják szeretni gyermekeiket. A „kedves anyám!” megszólítás, a piczi ölelő karok hidegen hagyják szíveiket. Más, fontosabb érzelmek tölték el Elvirát, s így nem esoda, hogy a gyermeket hamar távolítsa el magától.

üzemterv miként eszközözendő kidolgozása tárgyában. A képviselet azon nézetben van, hogy célszerűbb, ha a város a maga erdőgazdasági üzemtervét külön dolgoztatja ki, mintha annak elkészítése a járásra nézve kidolgozandó tervekkel együttesen történne. Az ügy iránti tájékozódás s annak idejében leendő javaslatával véget a polgármester, Krajzell tanácsnok s Ghillányi képviselő küldetnek ki.

A városi számvérő által betervezett 1881-ik évi városi zárszámadások felülvizsgálás végett a pénzügyi szakosztályhoz utasítottak.

Végül a bécsi magyar önképző- és társalgó segély-egylet pénztára javára 10 frtnyi összeg szavaztatott meg.

Kánikulai krix-krax.

(Vagálások Tolnában, Baranyában. Kütszéli ismerkedés. Kéfe- és szitakötő. Eleitfilozófia. Fechtolás. Pompás ebéd. Még pompásabb siesta. Repülő ágy. Vízí kéjuzás. Akaratlanul Baján. Válás.)

Erről a mostani furcsa időjárásról, — midőn a nap egyik felében tikkasztó hőség, a másikában pedig szeles, esős idő van, — eszembe jutott egy régi história. Rajtam esett meg kánikulai esős napon; ha nem röstellik nyájas olvasóim, végig olvashatják!

Abban az időben, midőn, — mint természetutáni festő, — borzasztó nyomor és inségek közt vagáltam e széles hazában, — a sors kanyargós útja valahogy Tolnamegyébe juttatott. Magam is csak akkor vettem észre, hogy Tolnában barangolok, midőn a helységek neveit jelző táblákon ott láttam pirosolni „Tolnamegyé“-t.

No már ha itt vagyok, gondolám magamban, akkor okvetlen Baranyát is végig járom, legalább elmondhatom aztán magamról, hogy „bejártam Tolnákat, Baranyát!” — a mi nálunk annyit jelent, hogy „láttam az egész világot!” . . . Neki is mentem annak a világnak egy kis batyuval a hátamon, görösös bottal a kezemben s egy negyed-forintossal a zsebemben.

Eppen vasárnapi nap volt, midőn úgy vagy reggeli 10 óra tájban a rémitő forróságtól ugyszólván félig megsülve, az uti fekete portól a fejem bubjától a lábam sarkáig teljesen ellepve, fáradtan s irgalmatlan uti toletteben egy csinos s nagy helységbe érkeztem.

A szomjuság már annyira kintott, hogy kénytelen voltam betérni egy ital vízre mindjárt a legelső házba.

Ha jól emlékszem, valami kovácsműhely volt az, a hora én benyitottam.

Oda megyek a kuthoz, hát látom, hogy valami magamforma uri ember ép javában iszik a vederből.

Adjon Isten földi! nem juttatna nekem is egy kortyot abból a békanyárból? — mondom neki nagyalázatosan.

A földi rám se nézett, hanem ivott tovább mint a szivárvány; az én gégém pedig borzasztó száraz-volta miatt kétségbeesésében már majdnem kiugrott a torkomból; azért hát még egyszer oda-szóltam a földinek s egyszersmind, — igaz, hogy nem valami udvarias módon! — el is horgásztam orra alól a vedret.

— Menj kedvesem, a papa vár rád. Menj, menj . . .

Amint Elvira egyedül volt, felugorván székéről, borus homlokát végig simítá kezével s igyekezett nyugtalanító gondolatait elűzni.

— Oh bár márványból volna a szívem! — mondá egy nagy sohaj után, — még nem vagyok annyira elvetemült, mint e rémitő ember hiszi; szavai megremegtették lelkemet. Elvégre is felednem kell, csillapítani iszonyu dühömet. Hisz ifjú vagyok még, miért ölném el magamat kétségbeesésben.

Ezen szavak után a nagy velencei tükör elé lépett és több ideig szemlélgeté magát.

Elvira valóban rendkívüli szépség, minden férfi aki őt csak egyszer is látta, nem feledé őt egyhamar, s a legtöbbször bizonyára így gondolkodtak: Ez az asszony több egy angyalnál, több egy istennőnél, — ez az asszony maga a csábítás dámonja. Ellenállhatlan varázs és páratlan elegancia áramlott el egész megjelenésén. Klasszicus szép arca igéző vala, s különösen nagy fekete szeméből a szenvedélynek megmérhetetlen tengerre csillámlott, s piros ajkain a csábítás bódító mosolya még a legblasztább férfinnél sem téveszté el hatását. Termete a szobrászat remekművéhez szolgálhatott volna mintául; igazán nem esoda, hogy e bájos kar és domboru márványkebel már számtalan férfit rabolt meg esztől.

— Arczom zománcza még nem tűnt el — szóló még mindig a tükör előtt állva — és ha ez arez rózsája elvirult, ha e sima homlokot redő szántja be . . . akkor . . . borzasztó, ez a gondolat elérmit, . . . agguak lenni, nem szeretve senkitől. Ah el, el e gondolattal!

Es erre a kandalló elé sietett, annak párkányán lévő cassetteből egy revolvert vont elő s gyönyörrel szemlélgette a gyilkoló eszközt.

— Ez a halál, s ez megment majd az aggságtól. Ah de addig — szóló s a revolvert egy

— Ne izélj öcsém, mert végig mérlek. . . . a ki rézangyala van! . . . dünyögött a megfeszített egység.

De ekkor meg én nem feleltem neki, hanem szivtam magamba az üdítő italt; — mikor aztán kétvég megtörültem a szájam, oda álltam előbe s elkezdünk diskurálni.

— Hát aztán kend kiesoda, hogy csak magatart just ehhez a vederhez? . . . hm? . . . kérdém tőle magyar miskásan s a kurta pipám kupakját egészen oda toltam az orra alá.

— Csiba te! . . . Eb ura kurta! . . . Annyit mondok ecsém, hogy engem ne „kend“-ezz, mert én . . . ketekötő mester legény vagyok! (volt vagy 50 éves.)

— . . . No meg vándorlegény is! . . . — Talán bizony te is az vagy? — Kérdé mohó örömmel.

Nem akartam a kedvét szegni, hát hazudtam amennyire csak tehetségemtől telt.

— Az hát! . . . felelém határozottan.

— . . . Aztán mi a mesterséged? . . .

— . . . Én . . . én . . . — szitakötő vagyok. Az öreg erre kezembe csapott s tartott nekem értekezést a mesterségekről, melyek közt véleménye szerint az a „kötő“ — mesterségek a legnemesebb s legritkábbak, mert olyan csak négy van úgymint: kefekötő, szitakötő gombkötő és lóköti! . . .

Csodáltam az esztét s azt feleltem neki rá, hogy

— Pajás, én borzasztó éhes vagyok! Ő megvakarta a füle tövet, sajnálkozó pillantást vetett rám s elkezdett engem életfilozófiára tanítani.

— Meglátszik rajtad édes öcsém, hogy még tapasztalatlan vándorlegény vagy! . . . Jer, . . . kimegyünk a falu végére s déli harangszóig megpihenünk a gyepen, . . . adok neked szalonát meg kenyeret, ezt a kis elemóziát még oda át a másik faluban „fechtoltam“ — majd torkig eheted magad; . . . nekem most nem kell, mert én látod jól vagyok lakva, mint a dob, pedig egy árva garas sincs a zsebemben! . . .

Kimentünk a falu végére s letelepedtünk egy galagonya-bokor árnyékában; — én elkezdtem jóízűen falatozni, az öreg pedig rágyujtván az én dohányomból elkezdett engem oktatni.

— Látod édes öcsém én már 30 éve furtomfurt vándor-uton vagyok s azért még egyszer sem voltam olyan komisz helyzetben, hogy elmondhattam volna magamról, hogy én „éhes vagyok!“

Hanem aztán igaz is ám, hogy senki Isten fia nem tud úgy „fechtolni“ mint én! — tevő hozzá büszkén.

— Hát micsoda az a „fechtolás“? kérdém kíváncsian.

— . . . Micsoda? . . . hát mi v'na más, mint „fechtolás“! . . . Az ember mikor bejön valami faluba, először is végig néz a házsonon, aztán a melyikről kilátszik, hogy jó módú gazda lakik benne, s a melyiknek füstöl a kéménye, — oda bemegy, . . . a pitvarban alázatosan megáll, sóhajt egy-kettőt, . . . szereucés jó napot kíván, . . . elmondja, hogy szeguegy, beteges, munkanélküli vándor, kinek se apja, se anyja, sóvár pillantásokat vet a „lábás“-ban szortyogó-rottyogó gulyásra

kis mozaik asztalra téve — élvezni akarom ifjú napjaimat, mindennap örömmre ébredni. . . . Mit tesz az, hogy Dárday agyonlötöte magát, mit tehetek én róla, előbb-utóbb ő hagyott volna el engem, miért ne tehettem én ezt? . . . Már sok férfi megtette, hogy egy bájos asszonyért agyonlötöte magát; nem vagyok-e én elég szép, hogy érettem is megtegye ezt valaki? . . . más asszony sem epezte el magát búbanatában, s nem zúgolódott, hogy az isten szépnek teremté.

Utóbbi szavai után némi megnyugvást érzett a varázsló Elvira s gondolataiban új imádójával kezdett foglalkozni. Már eltelt hat hét, hogy a szép asszony csendes árkdíai pásztor-napokat él e nyaralóban Kőszirty Ernővel. Hat hét szép idő, és Elvira még egyetlen egyszer sem unta magát.

— Mily soká késik Ernő, — szóló a grófnő, s türelmetlenségében erősen ütögeté az asztalon álló esengettyűt.

A belépő komornának meghagyá, hogy Kőszirty uron kívül senkit se bocsásson be. Ezután igéző hanyagsággal veté magát a terem egyik kerevetére.

Kőszirty Ernő 28 éves fiatal ember vala, igen szép és lovagias külsővel, arczán nemes és érdekes kifejezés ült, szemének tekintete erélyt, becsületességet és ritka jószívűséget árula el.

Kőszirty, ifjukora daczára, igen szép állást foglalt el a parlamentben, s a miniszterelnök kedvence és különös meghitije volt, barátai és pártfogói büszkék voltak szép tehetségére s biztosak arról, hogy fáradhatatlan ügybuzgósága mellett csakhamar a legtekintélyesebb állások egyikét érendi el.

(Folyt. köv.)

terem — melyben amúgy is rejtett hőség uralkodott — mondhatni várakozáson felül, meglehetősen megtelt.

S talán éppen a nagy forróságnak tulajdonítható az, hogy a szónok urak nem tartották szükségesnek ezuttal nagyobb mérvű tűzkifejtéssel indítani meg a harcot, melynek tárgya körül már három ízben vívottak eredménytelen szó-csaták.

A közgyűlés megnyitván, Rimaszombathy Kálmán leleszi a polgári esküt.

Elnöklő polgármester előterjeszti, hogy a városra utalt kávé-, cukor- és borsfogyasztási-adó kezelését Hortulányi András vállalta magára, ki az egész összegre nézve biztosítékot adott. Ezen előterjesztés tudomásul vétetett.

A honvédelmi miniszter rendeletileg értesíti a megye közönségét, hogy f. é. szeptember hó közepétől fogva Eperjesre egy gyalog ezred-törzs, valamint a 32-ik számú vadász-zászlóalj pótszázadkeretje fog a pótraktárral együtt állandóan elhelyeztetni.

Ezután következett ama pénzintézetek névszerinti szavazás útján való megjelölése, melyekben árvapénzeink egy része elhelyezendő lesz.

Első szónokként Ghillányi képviselő emel szót. Eddig nem vett részt az ezen kérdés fölött folytatott tárgyalásokban — úgy mond; — nem azért azonban mintha félt volna a törvény által megkívánt felelősség elvállalásától, mert hiszen másutt és pl. a megyénél is ezen kérdésen minden nehézség nélkül estek túl. Azért esodálkoznia kell, hogy e kérdés ezen tereben szolgálatot okot. Ismerve pénzintézeteinket, szülő szívesen vállalja el kezeséget ezek bármelyikeért; elvállalja annál szívesebben, mivel — miként értésére esett — mindössze mintegy 19.000 frtnyi árvapénzek elhelyezéséről van szó, holott az is tekintetbe vendő, hogy a felelősség nem örökre, hanem csak félév-évesre vállaltatik el.

Mindzeknél fogva szóló indítványozza, hogy az árvapénzek mindhárom helybeli pénzintézetnél, azok részvénytökeinek arányában helyeztessenek el.

Rosenberg Hermann megjegyzi, hogy az e tárgyban folytatott eszmecsere s az ügy eldöntésének halogatása nem abban lelik magyarázatukat, mintha a képviselők vonakodtak volna a törvény által rájuk szabott köteleknek eleget tenni; de oka e halogatásnak a felszínre került elvi kérdés (egyik képviselő közbeszó: „Meddő dolog ezt fejtegetni!”) Nem meddő, — folytatja szóló — sőt inkább praktikus, mert az eszmecsere azon elvi kérdés körül forgott, hogy miért vállaljon egyik képviselő vagyoni felelősséget, míg a másik a szavazás alól kivonja magát. Egyébiránt örömmel látja, hogy a képviselő urak oly szép számmal jelentek meg s a maga részéről is csatlakozik Ghillányi képv. indítványához.

Néhány észrevétel után Ghillányi képv. indítványa egyhangulag elfogadtatott s ezzel szerencsésen eldöntetett az annyi vitás tárgyat képezett ügy.

A városi polgármester bemutatja a v. pénztárak és pénzalapok átvizsgálásáról szóló jegyzőkönyveket, melyekből kitűnik, hogy azok rendben találtak.

Olvasatott a megyei alispáni hivatal irata az erdőtervény szerint megkívánt erdőgazdasági

ezimmal, — őu sem idegenkedett a grófi korona iránt s hízolgőnek találta az udvari körökben megjelenetni.

A gróf még tovább folytatta volna beszédét, de rohamos köhögése megakasztá szavait, azonkívül a sok beszéd tökéletesen kimeríté őt, kiélt halvány arca kigyuladt és homlokerei kidüledtek, egész bágyadtan dült hátra a támlányban.

Elvira egy virágasztal mellé vonta meg magát, arca boros volt, gondolkozni látszott.

Hosszasb szünet után újból a gróf szólalt meg:

— Elvira, bocsásson meg! . . . Oly ritkán látjuk egymást és akkor is haszontalan szemrehányásokkal keserítjük pillanatunkat. Belátom, nincs jogom ön ellen felszólalni. Ön varázslóan szép, oly élettéljes, oly egyszerű asszony; miért is ne élvezné ön az életet teljes mértékében.

Ezután Elvira elé lépett a gróf, s gyöngéd kérő hangon mondá:

— Bocsásson meg Elvira. Ha ön mellett állok, akkor érzem csak, minő számalomra méltó ember vagyok. . . . Istenem, minő szép maga. . . Holnap elutazom Ilonkával, a kedves gyermek szakasztott mása anyjának.

— Elhozta őt magával?

— Igen!

— Küldje őt be, majd elbúcsuzom tőle.

Néhány pillanattal Kornay távozása után egy vidor, gyönyörű kis leánya ugrott a terembe, aranszőke hajjal, mosolygó bájos kék szemekkel, hőtérhár rózsapírral vegyült arczbőrrel, ez Ilonka volt; oly kedves, oly szép, oly szent, mint egy repkedő angyal. Tárt karokkal sietett anyjához, de az oly anyák mint Elvira nem tudják szeretni gyermekeiket. A „kedves anyám!” megszólítás, a piezi ölelő karok hidegen hanyják sziveiket. Más, fontosabb érzelmek tölték el Elvirát, s így nem csoda, hogy a gyermeket hamar távolította el magától.

üzemterv miként eszközöndő kidolgozása tárgyában. A képviselet azon nézetben van, hogy célszerűbb, ha a város a maga erdőgazdasági üzemtervet külön dolgoztatja ki, mintha annak elkészítése a járásra nézve kidolgozandó tervekkel együttesen történne. Az ügy iránti tájékozódás s annak idejében leendő javaslattétel végett a polgármester, Krajzell tanácsnok s Ghillányi képviselő küldetnek ki.

A városi számvevő által beterjesztett 1881-ik évi városi zárszámadások felülvizsgálás végett a pénzügyi szakosztályhoz usztatottak.

Végül a bécsi magyar önképző- és társalgó segély-egylet pénztára javára 10 frtnyi összeg szavaztatott meg.

Kánikulai krix-krax.

(Vagálások Tolnában, Baranyában. Kütszéli ismerkedés. Kéfe- és szitakötő. Elettifilozófia. Fechtolás. Pompás ebéd. Még pompásabb siesta. Repülő ág. Vizi kéjutazás. Akaratlanul Baján. Válás.)

Erről a mostani furcsa időjárásról, — midőn a nap egyik felében tikkasztó hőség, a másikban pedig szeles, esős idő van, — eszembe jutott egy régi história. Rajtam esett meg kánikulai esős napon; ha nem röstellik nyájas olvasóim, végig olvashatják!

. . . Abban az időben, midőn, — mint természetutáni festő, — borzasztó nyomor és inségek közt vagáltam e széles hazában, — a sors kanyargós útja valahogy Tolnamegyébe jutott. Magam is csak akkor vettem észre, hogy Tolnában barangolok, midőn a helységek neveit jelző táblákon ott láttam piroslani „Tolnamegye“-t.

No már ha itt vagyok, gondolám magamban, akkor okvetlen Baranyát is végig járom, legalább elmondhatom aztán magamról, hogy „bejártam Tolnát, Baranyát!” — a mi nálunk annyit jelent, hogy „látam az egész világot!” . . .

Neki is mentem annak a világnak egy kis batyúval a hátamon, göresös bottal a kezemben s egy negyed-forintossal a zsebemben.

. . . Épen vasárnapi nap volt, midőn úgy vagy reggeli 10 óra tájban a rémitő forróságtól ugyszólván félig megsülve, az uti fekete portól a fejem bubjától a lábam sarkáig teljesen ellepve, fáradtan s irgalmatlan uti toilletében egy csinos s nagy helységbe érkeztem.

A szomjuság már annyira kinzott, hogy kénytelen voltam betérni egy ital vízre mindjárt a legelső házba.

Ha jól emlékszem, valami kovácsműhely volt az, a hová én benyitottam.

Oda megyek a kuthoz, hát látom, hogy valami magamforma uri ember ép javában iszik a vederből.

Adjon Isten földi! nem juttatna nekem is egy kortyot abból a békanyálból? — mondom neki nagyalázatosan.

A földi rám se nézett, hanem ivott tovább mint a szivárvány; az én gégém pedig borzasztó száraz-volta miatt kétségbeesésében már majdnem kiugrott a torkomból; azért hát még egyszer oda-szóltam a földinek s egyszersmind, — igaz, hogy nem valami udvarias módon! — el is horgásztam orra alól a vedret.

— Menj kedvesem, a papa vár rád. Menj, menj . . .

Amint Elvira egyedül volt, felugrán székéről, boros homlokát végig simítá kezével s igyekezett nyugtalanító gondolatait elűzni.

— Oh bár márványból volna a szívem! — mondá egy nagy sohaj után, — még nem vagyok annyira elvetemült, mint e rémitő ember hiszi; szavai megremegették lelkemét. Elvégre is felednem kell, csillapítani iszonyu dühömet. Hisz ifju vagyok még, miért ölném el magamat kétségbeesésben.

Ezen szavak után a nagy velencei tükör elé lépett és több ideig szemlélteté magát.

Elvira valóban rendkívüli szépség, minden férfi aki őt csak egyszer is látta, nem feledé őt egyhamar, s a legtöbben bizonyára így gondolkodtak: Ez az asszony több egy angyalnál, több egy istennőnél, — ez az asszony maga a csábítás dāmonja. Ellenállhatlan varázs és páratlan elegancia áramlott el egész megjelenésén. Klasszius szép arca igéző vala, s különösen nagy fekete szeméből a szenvedélynek megmérhetetlen tengere csillámlott, s piros ajkain a csábítás bódító mosolya még a legblaszirtabb férfinél sem téveszté el hatását. Termete a szobrászat remekművéhez szolgálhatott volna mintául; igazán nem csoda, hogy e bájos kar és domboru márványkebel már számtalan férfit rabolt meg esztől.

— Arczom zománca még nem tűnt el — szolt még mindig a tükör előtt állva — és ha ez arez rózsája elvirult, ha e sima homlokot redő szántja be . . . akkor . . . borzasztó, ez a gondolat elérmit, . . . aggnak lenni, nem szeretve senkitől. Ah el, el e gondolattal!

És erre a kandalló elé sietett, annak parkányán lévő cassetből egy revolvert vont elő s gyönyörrel szemléltette a gyilkoló eszközt.

— Ez a halál, s ez megment majd az aggságtól. Ah de addig — szolt s a revolvert egy

— Ne izélj öcsém, mert végig mérlek. . . a ki rézangyala van! . . . dűnyögött a megfosztott egyéniség.

De ekkor meg én nem feleltem neki, hanem szivtam magamba az üdítő italt; — mikor aztán kétvég megtörültem a szájam, oda álltam előbe s elkezdünk diskurálni.

— Hát aztán kend kicsoda, hogy csak maga tart just ehhez a vederhez? . . . hm? . . . kérdem tőle magyar miskásan s a kurta pipám kupakját egészen oda toltam az orra alá.

— Csiba te! . . . Eb ura kurta! . . . Annyit mondok ecsém, hogy engem ne „kend“-ez, mert én . . . ketekötő mester legény vagyok! (volt vagy 50 éves.)

— . . . No meg vándorlegény is! . . .

— Talán bizony te is az vagy? — Kérdő mohó örömmel.

Nem akartam a kedvét szegni, hát hazudtam amennyire csak tehetségemtől telt.

— Az hát! . . . felelém határozottan.

— . . . Aztán mi a mesterséged? . . .

— . . . Én . . . én . . . — szitakötő vagyok.

Az öreg erre kezembe csapott s tartott nekem értekezést a mesterségekről, melyek közt véleménye szerint az a „kötő“ — mesterségek a legnemesebb s legritkábbak, mert olyan csak négy van úgymint: kefekötő, szitakötő gombkötő és lókötő! . . .

Csodáltam az eszét s azt feleltem neki rá, hogy

— Pajtás, én borzasztó éhes vagyok!

Ő megvakarta a füle tövet, sajnaikozó pillantást vetett rám s elkezdett engem eletfilozófiára tanítani.

— Meglátszik rajtad édes öcsém, hogy még tapasztalatlan vándorlegény vagy! . . . Jer, . . . kimegyünk a falu végére s déli harangszóig megpihentünk a gyepen, . . . adok neked szalonát meg kenyeret, ezt a kis elemőziát meg oda át a másik faluban „fechtoltam“ — majd torkig eheted magad; . . . nekem most nem kell, mert én látod jól vagyok lakva, mint a dob, pedig egy árva garas sincs a zsebemben! . . .

Kimentünk a falu végére s letelepedtünk egy galagonya-bokor árnyékában; — én elkezdtem jóízűen falatozni, az öreg pedig rágyujtván az én dohányomból elkezdett engem oktatni.

— Látod édes öcsém én már 30 éve furtofurt vándor-uton vagyok s azért még egyszer sem voltam olyan komisz helyzetben, hogy elmondhattam volna magamról, hogy én „éhes vagyok!“

Hanem aztán igaz is am, hogy senki Isten fia nem tud úgy „fechtolni“ mint én! — tevé hozzá büszkén.

— Hát micsoda az a „fechtolás“? kérdém kíváncsian.

— . . . Micsoda? . . . hát mi vőna más, mint „fechtolás“! . . . Az ember mikor bejön valami faluba, először is végig isz a házoron, aztán a melyikről kilátszik, hogy jómódu gazda lakik benne, s a melyiknek füstöl a kéménye, — oda bemegy, . . . a pitvarban alázatosan megáll, sóhajt egy-kettőt, . . . szerencsés jó napot kíván, . . . elmondja, hogy szegény, beteges, munkanélküli vándor, kinek se apja, se anyja, sóvár pillantásokat vet a „lábás“-ban szortyogó-rottyogó gulyásra

kis mozaik asztalra téve — élvezni akarom ifju napjaimat, mindennap öröme ébredni. . . . Mit tesz az, hogy Dárday agyonlőtte magát, mit tehetek én róla, előbb-utóbb ő hagyott volna el engem, miért ne tehettem én ezt? . . . Már sok férfi megtette, hogy egy bájos asszonyért agyonlőtte magát; nem vagyok-e én elég szép, hogy éreitem is megtegye ezt valaki? . . . más asszony sem epeszté el magát búbanatában, s nem zúgolódott, hogy az isten szépnek teremté.

Utóbbi szavai után némi megnyugvást érzett a varázsló Elvira s gondolataiban új imádójával kezdett foglalkozni. Már eltelt hat hét, hogy a szép asszony esendes árkádiai pásztor-napokat él e nyaralóban Kőszirty Ernővel. Hat hét szép idő, és Elvira még egyetlen egyszer sem unta magát.

— Mily soká késik Ernő, — szolt a grófnő, s türelmetlenségében erősen ütögeté az asztalon álló esengettyűt.

A belépő komornának meghagyá, hogy Kőszirty uron kívül senkit se bocsásson be. Ezután igéző hanyagsággal veté magát a terem egyik kerevetére.

Kőszirty Ernő 28 éves fiatal ember vala, igen szép és lovagias külővel, arczán nemes és érdekes kifejezés űlt, szemének tekintete erélyt, becsületességet és ritka jószívűséget árula el.

Kőszirty, ifjukora daczára, igen szép állást foglalt el a parlamentben, s a miniszterelnök kedvence és különös meghitije volt, barátai és pártfogói büszkék voltak szép tehetségére s biztosak arról, hogy fáradhatatlan ügybuzgósága mellett csakhamar a legtekintélyesebb állások egyikét érendi el.

(Folyt. köv.)

... és aztán ... no hát ... ez a „fechtolás“ ;
... néha elkergetik az embert, ... gyakrabban pedig leültetik az asztalhoz! ... Az ember a pompásnál-pompásabb ételből jóllakik, ... sőt még utavalót is adnak egy pár garas, szalona, kenyér s egyéb elemózsia képeben.

— Hm? ... ez ugyancsak furcsa! ...
— Már miért volna furcsa? ... majd meglátod csak, milyen pompás ebédünk lesz ma? ... Rövid idő múlva, — mert én már a nap állásáról tudom az időt, — delet harangoznak, — hát akár el is indulhatnánk a faluba; — ott majd betérünk a paphoz, jól bírja magát, ismerem, az ad aztán nekünk olyan ebédet, hogy még a hetedik határban sem gondolunk evésre ...

Ember tervez, Isten végez! ...
Szerencsésen megérkeztünk a paróchiához, bementünk a kapun s a tisztelendő úr, — úgy látszik, hogy az ablakon keresztül meglátott bennünket, — a szoba ajtaja előtt, künn fogadott.

— No, mit akartok ti jó madarak? — kiáltá harsány hangon.
(Én már furcsának keztem képzelni azt a „pompás ebédet“ ez után a fogadtatás után!)

— Szegény vándorlegények, — kezdé a litániát a kefekötő, — hanem be nem fejezheted.

— Micsoda? ... tüstént hordjátok el innen az irhátokat! ... Azon a fiatal suhanczon (rám mutatott) még nem esodálkoztam, hanem te ... vén koihely már régen mester lehetnél volna, ... szegyéld magad! ...

Vagy négy-öt lépést csináltunk hátrafelé s ekkor aztán a kefekötő vette át a szót.

— Bizony a tisztelendő úr is rég püspök lehetett volna már, ahelyett, hogy ebben a komisz faluban plébánoskodik! ... szegyelje magát!! ...

Hanem aztán futottunk ez után a tromf után; ... a tisztelendő úr toporzékolat düheben, én meg nevettem is haragudtam is.

Ez ugyan pompás ebéd volt! ...
Fogtuk magunkat s odább álltunk egy faluval ...

A láthatár borulni kezdett s én előre megjósoltam kefekötő utitársamnak, hogy a forró del előttre zivataros délutánt kapunk, ... ez már rendes menete a kánikulának!

Hanem hogy hát látszatra is legyen a dolognak, elfujtuk azt a gyönyörű melodiájú echt magyar nótát, hogy

„Sötét felhők tornyosulnak az égen,
Hull a zápor az alföldi térségen;
Barna kis lány selyem kendő megázik,
Hószin nyakad, eperajkad megfázik!“ ...

Nomen est omen! ...
Kisvártatva ugyancsak rákezdte a zápor s még csak nem is a „hulást“, hanem egyenesen az „ömlést“ ...

Ez aztán „olyan“ pompás ebéd után ugyancsak pompás siesta.

Mikor bejöttünk ugy estefelé Duna-Földvár, vagy Paksra, (biztosan már nem tudom hogy hová?) olyanok voltunk, mint az egerek, — s még akkor is javában zuhogott az „Isten áldása!“ ...

— Tyhú! ... azt a jégenkopogóját meg vizben gyaloglját! ... de én ezt már ki nem alom tovább; ... akár így, akár úgy, — hanem valahol csak meg kell huznunk magunkat! ...

... Hanem hát hol? ... az a kérdés.
Felelt ám erre is jó tanácsos a kefekötő pajtás, csak hogy ez a „jó tanács“ is ugyancsak furesára ficzomodott ki.

— Tudod szitakötő pajtás, — kérdé az öreg, — lemegyünk a Duna partjához, az amugy is közel van a városhoz, — ott majd ebben az átkozott időben találunk elég gazdátlan bérkát, ... bemegyünk akármelyikbe, ... ott aztán fedél alatt alhatunk komótosan akár reggelig is.

Én már annyira el voltam keseredve, hogy nem bántam volna akár egyenesen a pokol tornáczába vezetnek is, — csak száraz helyre juszak! ...

... Lementünk tehát a Dunához s a legközelebb eső bérkának házikós részébe minden tetova és habozás nélkül bekvártélyoztuk magunkat.

Az nap megjártam vagy 8 mértföldet, no meg a kefekötő sem volt hiján, — s így nem esoda, ha tüstént mely álomba szenderedtünk.

Hogy meddig aludtam azt nem tudom, hanem arra még jól emlékszem, hogy midőn fölébredtem, — azt gondoltam, hogy az ágyam röpül! — Csak mikor még az alvó kefekötőre esett pillantásom, jutott eszembe a dolgok állása.

Halkan felköltöttem őt is, s kérdeztem tőle, hogy hol vagyunk? Ő meg nagy bölesen lakonice azt felelte, hogy nem tudja! ...

Nyilván való hogy minket a bérkán nem vettek észre s alvásunk ideje alatt tették meg velünk azt a trétát, hogy akaratunk ellenére utaztattak bennünket a Dunán.

Összedugtuk a fejünket s halkan tanácsot tartánk.

— Te, kefekötő pajtás, mit teszünk?
— Hát semmit! ... Megyünk a mig megyünk; ... valahol csak megállapodik ez a vizi-láda, ott majd aztán, Istennek ajánlva lelkünket, megmutatjuk képünket a hajós népnek.

Csücsültünk mint egér a lyukban, midőn macskát érez, — mig végre határtalan örömünkre

a bárka partot ért, hol tüstént oda kötötték a czölöpökhöz.

No, itt a válságos pillanat.
Borzasztó felénk elöbujtunk odunkból — kegyelmet, irgalmat kérendők!

A bárka tulajdonosa meg a hajós nép, midőn észrevettek, majd hanyatt estek ijedtükben; az első pillanatban egyikük sem birt szóhoz jutni.

Hanem aztán persze annál több nevetés s beszéd lett, midőn szegtől végig megtudták kritikikus helyzetünket! ...

Akaratlanul Bajára jutottunk. Itt aztán elváltam az én kefekötő pajtásomtól, ki kétszer olyan csuf galibába kevert engem, ... lemondtam a nemes „kötő“ mesterség quartettjének szitáiról — s felesaptam piktornak! ...

Ez idő óta aztán ezeket a hol emitt, hol amott természet után felvett skizzeket pingálgatom ...

Füles Piktör.

Különfelek.

Palotaszerüen felépült felső leánynevelő-intézet f. hó 13-án és 15-én, mindenkor a délutáni órákban a közönség számára megtekiütés végett nyitva álland.

Gyaszrovat. F. ó július hó 28-án meghalt Kollár Mihály m. kir. pénzügyi titkár és a helybeli kir. illetékkiszabási hivatal főnöke rövid szenvedés után elete 36 évében.

Színház. Ságly Zsigmond jelenleg Kis-Várdán működő színigazgató folyamodott az itteni színháznak a f. é. október hó elsejétől december végeig terjedő időtartamra való elnyeréseért. A színházi választmány folyamodót szabályaink értelmében felhívta, hogy a kérvény érdemleges elintéztetése végett mutassa be tagjai névsorát és repertoire-ját.

A felső leánynevelde építésére pótlólag befolyt adományok: Voloszinovits János 6 frt, Gajdos Veron 1 frt, Tómesanyi János ifj. 1 frt, Vozárik Mária 1 frt, Hazslinszki Anna és Borbála 2 frt, Janesus Mária 2 frt, özv. Szopko Mária 1 frt. Összesen 14 frt. Köszönetnyilvánítással közli: Pletényi Endre.

Véres összeütközés volt e hó 24-én Dombóváron, az épülőfélben levő budapécisi vasut horvát munkásai az ottani magyar porlegények között. A horvátok először tulszamban voltak s a magyar legényeket megverték. Ezek erősítést kaptak s megtámadták a horvátokat, kik megszaladtak s elbujdostak az erdőben s közellevő kukoriczában, többen pedig az alvóhelyül szolgáló faépületbe zárkóztak. A felbőszült tömeg rájuk gyújtotta a fabödét s a menekülőket leöldöste. Többen hamuvá égtek, többen agyonverték. A halottak száma eddig 17, de valószínű, hogy még többet is fog-nak találni.

A kolera kiütött Lembergben; a kaszárnyában 65 katonát tekszik betegen.

Időszórú. A „Házam előtt aratják a zabot“ című melodiájára, ezt a szép szöveget dalolja most a fiatalóság:

Édes rózsám, gyönyörű virágszál
Elvénnelek ha gazdagabb volnál,
De hiába uszik szemed könnyben
Drága neved nincs a telekkönyvben.

R. H.

Borzasztó szórakozottság. A matematika tanára beszélte barátainak: „Egy reggel kávém szüresölgetése közben az újságból egy sikkasztó pénztárnokról olvasok. Elgondoltam magamban, hogy a boldogtalannak nincs egyéb hátra, mint egy golyót röpíteni agyán keresztül. Reggelizés után haloszobamba lépek, hogy órát, melyet az éjjeli szekrényen feletem, felhuzzam. Agyam felett függött a revolverem. Mi történik? Szórakozottságomban elfelejttem, hogy az órát jöttem felhuzni s a sikkasztó pénztárnoknak gondolva magamat a revolvert leveszem a falról, homlokomra irányzom és — az utolsó pillanatban toppant be a feleségem, „hogy a haláltól megmentsen.“

Jelenet az észak-amerikai parlamentből. — New-yorki lapok írják: A hadügyi költségvetés van napirenden. Robeson Mr. Whittonre felé fordul és vádolja, hogy mint titkár ez osztálynál ép úgy lopott, mint hasonló állásban a közoktatás-ügynél. — „Házdság!“ — kiáltott Whittonre és feltartott ököllel rohant Robesonnak. Ez megmarad állítása mellett, mire Whittonre visszafordul. Robeson tovább folytatja: „Szerencséje önnök, hogy visszatakarodott, mert mihelyt hozzám nyul, abban a percbe lelövöm!“ E kis intermezzo után folytatták tovább a tanácskozást.

Az izei hártfal Anna-bal — igen sikerült. A táncz este 9-kor kezdődött, s a csárdások viharos ujrázása között reggelig tartott. A négyest, melyet 30 pár tánczolt, Dessewffy Kálmán ur rendezte.

Közgazdaság.

Jelentés a budapesti gabona-tőzsderől. Budapest Jul. 21. (Steiner József gabona és bizományi üzlet tulajdonos jelentése).

Az aratási és csepelési munkálatok kedvező

időjárás kíséretében szépen haladnak. Készleteink gyarapodnak, kivételre már nagyobb mennyiségek továbbítottak. Az összes piacok lanyha irányzata következtében az árak érzékenyen csökkentek, és úgy látszik, hogy az árverés még nem ért véget.

Buza. Malmaink és a kivétel passiv viseltetnek, és nagyobb beszerzéseket csak jelentékeny engedményekkel hajlandók tenni. Az árak 70 kral csökkentek. Mai jegyzéseink: Tiszavidéki 80—83 kr. 10.80—11.20, pestvidéki 10.70—11, észak-magyarországi 10.40—10.70. tehérmegyei 10.40, 10.70, átomásokon köttetett: Csaba 81 kr. 10.40, Szob 80 kr. 10.50, Miskolcz 80 kr. 10.30. Kálkapolna 83 kr. 10.70, őszi határidőre 950-re csökkent. Tavaszra 25—30 kral magasbb áron kelt.

Rozs. Finom minőség kivételre keresett 7.—7.15 kelt, szeptemberre 670-ig csökkent átomásokon köttetett. Vecsés 710, Kisvárd a 620, Czegléd 650.

Árpa. Takarmányárú 575—6 frtig, Tiszai átomásokon 520. Finom malata Esztergom-ban átréve 7 frt 20 kelt.

Zab óarú 750—8 frt 10-ig kelt, új zab augusztusi szállításra 625. Aradon 5.35, őszi határidőre 612-ig köttetett.

Tengeri oláhországi 760—765, bánági 770-ig kelt. Új november-februára 580. Kötések 1883 május júniusra 610-ig.

Köles oláhországi 6—6.30-ig, köleskása 10.75 kelt.

Bab hiányzik, kivételre keresett, kivételre törpe 12.50—13 frtig köttetett augusztus-szeptemberi szállításra.

Repoze bánági 13 frt 60-ig, káposzta 14 frt 25-ig. Tokaj 13.30. Csap 12.75 kelt. Vadrepeze 6 650 kelt, új vadrepeze minőség szerint 7 frt 50-ig kelt.

Repozeolaj eseneds, 36 frt kelt.

Repozeolajpogósa téli hónapokra 6 frt 70-ig kelt, Nagykirindán 4 frt köttetett. Nem mulaszthatom el termelőinket is s a kereskedőinket saját érdekében felkérni, hogy eladások eszközésére nagyobb mustákat sziveskedjenek küldeni az üzlet sima lebonyolításának elérése végett.

Raktározási illeték havonként, métermazsánként, magán raktárakban 1 1/2—2 kr, közraktárakban 4 1/2 kr

Közraktári illeték az átmeneti (transito) forgalomban be- és kiraktározás továbbítással egy kocsirakomány (100 mmáza) után: a fővárosi közraktárakban 705, az osztrák államvasút közraktárakban 5 frt 25.

Pénzelölöget 4 kamatra nyuitott ügyfeleimnek beraktározott árukra és állomási feladási vevényekre.

Zsákkölosöndj hetenként, darabonként 1/4-ed krajczár.

Eperies, am 3. Aug. 1882.

Herr Redacteur!*)

Glauben Sie mir auf's Wort, daß ich Ihnen viel zu sehr zugethan bin, als um Sie mit Absicht langweilen zu wollen. — Aber es ist leider mein unausweichliches Fatum, oder vielmehr Ihr Schicksal, dem Sie nicht entrinnen können. Es handelt sich nämlich nicht um Gedanken, die man auf's Papier werfen soll; auch nicht um dieses Papier selbst sondern um die Haderen, aus denen dieses Papier fabriciert wird. Und auch um diese handelt es sich nicht; es soll etwas noch Verschleißeneres beregt, besprochen werden: Die einheimische Industrie. Und endlich — aber seien Sie nicht böse — handelt es sich auch nicht um diese, sondern vielmehr nur um die vielen vielen Worte, die man um die einheimische Industrie verliert.

Vor einigen Tagen fand nämlich in Angelegenheiten eines zu errichtenden Haderen-Sortirungs-Geschäftes eine Versammlung statt, an der sich außer Kaufleuten auch Beamte und Advocaten betheiligten.

Gestatten Sie mir Herr Redacteur die Bemerkung nicht zu unterdrücken, daß die soeben erwähnte Bewegung den im Interesse unserer Industrie einzig richtigen Gesichtspunkt verriickt. Es handelt sich offenbar in unserem Comitete weniger darum, daß Confortien zur Belebung bloßer Handels-Geschäfte errichtet werden; — und das wäre ein Haderen-Sortirungs-Geschäft das heißt, ein von den Schwänfungen der Börse abhängiges Geschäft, welches nur wieder Geldmännern Nutzen abwirft, und die arbeitende Classe beinahe unberührt läßt, was eben der Intention unserer Herrn Vicegespanns und dem Interesse der Hebung der Industrie nicht entspricht. Ferner, auch ganz abgesehen davon,

*) Wir veröffentlichen diesen Artikel lediglich aus dem Gesichtspunkte des Ideenaustrausches; müssen aber erklären; daß wir mit den Ansichten des Einsenders nicht einverstanden sind.
Die Redact.

daß unser Landvolk brauchbare Hader bis zur völligen Unbenützung selbst verwendet und daß daher die Hader aus andern weitem Comitaten geholt werden müßten, wodurch bei so bewandten Umständen dieselben so vertheuert würden, daß man derart der Concurrenz kaum die Stange halten könnte; — so liegt es uns doch viel näher andere Rohstoffe unseres Comitates, auf welche auch das Elaborat der Subcommission in den vorigen Nummern Ihres geschätzten Blattes hinwies zum Gegenstand von wirklichen Industrieunternehmungen zu machen. Industrieunternehmungen, bei denen Arbeiter in zahlreichem Maße beschäftigt werden, sich an die fleißige Arbeit gewöhnen, was Alles nicht bei Handelsunternehmungen zutrifft, die wie das eben besprochene wohl eine Anzahl Arbeiterinnen beschäftigt, aber dadurch den Bürgerfamilien das nöthige Dienstpersonal entzieht und was noch ärger ist, die Arbeiterinnen ohne ihnen einen wirklichen Industriezweig zu lehren, an Müßiggang (?) gewöhnt.

Auch dürften meiner Erfahrung gemäß, bei uns nicht Unternehmungen entriert werden, welche sehr hohe Capitalsanlagen erfordern, und bei denen, da sie eben Börsenschwankungen unterworfen sind, in kürzester Zeit große Verluste eintreten können. Es sollte vielmehr die Aufmerksamkeit der maßgebenden Kreise darauf gerichtet sein, daß wir jene Industriezweige ins Leben rufen, deren Erzeugnisse im Kleinen so wohl wie im Großen vertrieben werden können, die kein übergroßes Betriebscapital erfordern, und deren Marktwert ganz in den Händen der Producenten liegt.

Im Uebrigen zeichne hochachtungsvoll
A. B.

Blaudereien.

Die beiden stattlichen Häuserreihen, welche den breiten Hauptplatz unserer Stadt umfassen, bieten unstreitig einen schönen Anblick, namentlich bei Beleuchtung, d. h. wenn der Mond scheint, was gerade jetzt häufig der Fall ist.

Pauken- und Trompetenklänge ertönen, ein lustiger Marsch wird intonirt; es ist die Musikpelle unseres tapferen Regiments, welche soben den großen Zapfenreich beginnt.

Jung und Alt, Groß und Klein, Alles strömt auf die Gasse.

Ich eile auf die Promenade, nicht auf jene, welche sich nächst dem Mädcheninstitut still, ruhig, einsam und verlassen dahinschlängelt, nein! sondern auf die geschmackvollen Anlagen, welche gegenwärtig die Hauptzierde unseres Hauptplatzes bilden, jenes Platzes, welches nicht so kahl und glatt war, wie die leibhaftige Langeweile.

Auf den eleganten Gartenbänken der neuen Promenade hatte ein großer Theil unserer schönen Damen Platz genommen, die vordem einen halben Kilometer aus der Stadt hinausgehen mußten, um daselbe thun zu können, während andere auf dem feinen Sand der Wege unter schattigen Bäumen lustwandelten; überall herrschte reges Leben; fröhliches Geplauder und heiteres Lachen belebte die Anlagen.

Kaum hatte ich den Sand betreten, als mir plötzlich eine hohe schlanke Gestalt entgegensprang, die ihrer Gesellschaft voranging. Es war eine schöne Dame mit dunkeln, schelmischen Augen, welche bligten, wie schwarze Diamanten.

Ich hatte die Dame während der Bade-Saison in Czem-the kennen gelernt.

Wir haben vom Zapfenreich gehört, und da hatte ich den Gedanken, hereinzukommen. — Ein göttlicher Gedanke! — meinte ich. — Eperjes setzt mich wahrlich in Erstaunen; es geht ja hier bei weilen lebhafter zu als in Czem-the, ein Umstand, der mir früher — wie ich gestehen muß — nie aufgefallen war.

Das hat seine besonderen Gründe, — gab ich zur Antwort. — Wir sind nämlich inzwischen Sitz eines Obergerichtes geworden. Die königliche Tafel ist infolge der vielen Toaste, welche wir in dieser Angelegenheit theils im Speisesaale, des Hotel Berger, theils an anderen Orten ausgebracht haben, endlich decentralisirt worden.

Die vielen eleganten Herren und Damen, die sie da sehen, gehören zum größten Theile der k. Tafel an. Quartiere sind kaum mehr zu bekommen, das Theater ist tagtäglich steckvoll, die Modehandlungen überfüllt; Industrie-Unternehmungen wachsen über Nacht, Rauchfänge und Kohlendampf zieren die Vorstädte, gebaut wird ohne Unterlaß; an der Landstraße gegen die Bahn zu, erheben sich zierliche Villen; die Stadt ist nibelirt und kanalisiert, während uns ein artesischer Brunnen und eine vorzügliche Wasserleitung das beste und gesündeste Wasser in großen Mengen zuführt.

Unter solchen Umständen blüht bei uns Handel und Gewerbe, und der Einwohnerschaft dient es zum

Bergnügen die auferlegten Steuern pünktlich, ja sogar im Vorhinein zu bezahlen. Und es soll noch immer besser und angenehmer werden. Außer den zahlreichen industriellen Unternehmungen wird gegenwärtig eine Villezberger Aktiengesellschaft projektirt, welche es der Czemether nachmachen will. Schließlich hat sich eine andere Aktiengesellschaft gebildet, welche in Verächtlichung des altrömischen Spruches: Panem et circenses! zur Belustigung des Volkes ein Ringspiel errichten wird.

Ich sprach und sprach und der Mond schien mir während dem so blendend ins Auge, daß ich unwillkürlich einhalten mußte. Da fiel mir eine passierliche Szene aus der bekannten Operette: „Die Ente mit den drei Schuabeln“ ein, worin der tapfere holländische Seeapitän Van Osebal am Meeresufer stehend durch ein Fernrohr auf die hohe See hinausblickt und versichert, daß er mit dem vortrefflichen Manöver seiner Flotte, die er urch sein treffliches Glas genau beobachtet kann, sehr zufrieden sei, wogegen es sich im nächsten Augenblick herausstellt, daß die Flotte überhaupt nicht vorhanden ist und daß das ganze „Manöver“ durch das Herumkrabbeln eines Matkäfers, der sich unerklärlicher Weise in das Fernrohr hereingeflüchten hatte, hervorgerufen war.

So kam ich mir selbst vor, denn unser Hauptplatz ist noch immer kahl und glatt, von Anlagen noch lange nicht die Rede, unsern Regimentsmusik befindet sich derzeit in Dalmatien, das Theater ist leer, die königliche Tafel trotz aller Toaste noch immer in Budapest und schließlich habe ich leider auch die schwarzen Diamanten nicht kennen gelernt. Das Ganze war ein harmloses Nachmittags-schläpfchen.

Antlich protocollirte Fruchtpreise

vom 31. Juli.

nach Meterzentnern (mètermázsánként).

	I.		II.			I.		II.	
	fl.	kr.	fl.	kr.		fl.	kr.	fl.	kr.
Weizen	9	50	9	—	Erbsen	9	—	8	50
Halbfrucht	—	—	—	—	Speck	90	—	84	80
Roggen	6	40	6	—	Schweinefett	88	—	84	—
Gerste	5	50	5	—	Heu	2	40	1	80
Hafer	6	—	5	50	Stroh	90	—	80	—
Hirse	12	—	11	—	Rindfleisch pr. K.	48	—	44	—
Kukurutz	8	—	7	50	Spiritus pr. Liter	25	—	—	—
Erdäpfel	1	60	1	40	30grädiger	25	—	—	—
Linolen	12	—	11	50	Butter ein Kilo	90	—	—	—
Fisolen	7	—	6	50	Eier pr. Paar	4	—	—	—

Tagesneuigkeiten.

Anflug. Einige Individuen wurden in einer Nacht dieser Woche von der Polizei eingezogen, die aus Uebermuth und Ungezogenheit die nächtliche Ruhe störten, und Aushängschilder von den Wänden rissen und vertauschten.

Camradchaftliches. Welch ein Glück, daß die Tereza kein tiefes Wasser hat, sonst wäre der am Sonntag durch seine böswillige Cameraden von der hohen nach Villezberg führenden Brücke hinunter geworfene Arbeiter gewiß ertrunken; so aber holten sie den nur stark zerschlagenen, aber lebenden, wieder heraus und werden beim Bezirksgerichte ihr Vergehen zu vertheidigen haben.

Die Nase eines Auberufenen. Das Fenster stand offen in dem Zimmer zu ebener Erde, ob um frische Nachtluft oder Anderes einzulassen wissen wir nicht; aber einige Auberufene meinten es wäre mit der Luft auf ein Zemand durchs Fenster gestiegen, und Zweie stellten sich von draußen zur Beobachtung auf, während der Dritte durch die Thüre ins dunkle Zimmer trat. Trotz der Protestation der Dame die im Zimmer sich befand, tappte er herum um den durchs Fenster Eingestiegenen zu finden; allein plötzlich fühlte er sich unten an den Füßen fest umschlingen — ein Rück und da liegt er der Länge nach auf der Erde. Blut überströmte sein Gesicht und er muß nicht nur mit langer, sondern auch mit zerschlagener Nase abziehen, während der neckende Geist, der ihn unterkschlug, nicht durch den Schornstein, sondern durch die Thüre verschwand um später wieder zurückzukehren und den am dunklen Himmel wandelnden Mond hinter dem Vorhang lächelnd zu bewundern und der neben ihm sitzenden Dame zärtlich — die Hand zu drückte.

Im Bade Hartfeld waren und sind noch immer sehr viele Gäste versammelt. Alle Quartiere sind besetzt, auf allen Spaziergängen bewegen sich viele Leute, aber nirgend herrscht gemüthliches Zusammenleben. Gepannt sondern sich überall Cotterien ab und jede einzelne langweilt sich so erhaben, daß man es ihr von der Stirne ablesen kann. Woran mag es liegen? Etwas weil wenige männliche Jugend vorhanden? Oder weil — — genug, Alles klagt und langweilt sich und Keiner ist stark genug den hämischen Feind der in ihm selbst nicht in dem Andern zu suchen ist, von dem Kurzplage zu vertreiben.

Das neuerrichtete schöne Gebäude der höheren Mädchen-Erziehungs-Anstalt wird am 13. und 15. d. M. während der Nachmittagsstunden dem Publikum zur Besichtigung offen stehen. Das Innere des Gebäudes, die schönen und zweckmäßig eingerichteten Räumlichkeiten verdienen in der That besichtigt zu werden.

Alexander Kolb, ehemaliger städtischer Polizeiwachmeister, der lange Jahre hindurch diesen Posten

bekleidete und gelegentlich einer Feuersgefahr im Dienste der Stadt das Augenlicht verlor, ist dieser Tage verschieden. Friede seiner Asche!

Die Enthüllung der Petöfi-Statue findet am 8. Oktober d. J. statt. Die Statue harret in Turbain's Kunstgießerei in vollständig fertigem Zustande der Ueberführung nach Budapest; der Guß ist trefflich gelungen und das Comité hat bereits zwei Drittel des Preises erlegt. Vor der definitiven Uebernahme werden Gustav Keleti und Anton Kemény die Statue noch besichtigen. Sämmtliche Arbeiten werden bis Mitte September vollendet; bloß mit Rücksicht auf das Parlament wurde die Feier auf den 8. Oktober anberaumt.

Die Frage der Regalien-Ablösung ist dem „Hon“ zufolge bereits in ein ziemlich vorgeschrittenes Stadium gelangt; der betreffende Gesetzentwurf ist bereits ausgearbeitet. Das genannte Blatt theilt über die projektirte Ablösungsmodalität Folgendes mit: Die Ablösung ist Pflicht der Gemeinden; die Durchführung wird vom Staate besorgt, dessen Intervention in ähnlicher Weise wie bei den Schularbeiten gegen Ueberschwemmungen geregelt wird. Zur Ablösung ist ein baares Kapital von 120 Millionen erforderlich.

Vasuti menetrend.

Eperjes—Kassa és vizsont.

Elindulás Eperjesről: 6 óra 3 p. regg. — 12 óra délben, — 5 óra 29 p. délután és 9 óra 10 p. este.
Megérkezés Kassára: 7 óra 58 p. regg. — 1 óra 24 p. délután, — 7 óra 24 p. este, — és 10 óra 51 p. este.
Elindulás Kassáról: 6 óra 37 perez reggel, — 12 óra 11 perez délben, — 6 óra este.
Megérkezés Eperjesre: 8 óra 17 perez reggel, — 1 óra 53 p. délután, — 7 óra 41 p. este.

Eperjes—Oderberg és vizsont.

Elindulás Eperjesről: 6 óra 3 perez reggel (személyonat, Rutkától gyorsvonat.)
Megérkezés Iglóra: 9 óra 10 p. regg. — Poprádra 10 óra 9 p. reggel, Rutkára 2 óra délben, Oderbergre 5 óra 28 p. este.
Elindulás Eperjesről: 5 óra 29 perez este.
Megérkezés Iglóra: 9 óra 36 p. este, Poprádra 10 óra 57 p. este, Rutkára 4 óra 31 p. reggel, Oderbergre 9 óra 20 p. reggel.
Elindulás Oderbergől: 11 óra 7 perez délelött, (gyorsvonat Rutkái, azontúl másodrendű vonat.)
Megérkezés Rutkára: 2 óra 19 p. délután, Poprádra 6 óra 39 p. délután, Iglóra 8 óra 1 p. este, Eperjesre 11 óra 10 p. este.
Elindulás Oderbergől: 5 óra 48 p. délután.
Megérkezés Rutkára: 9 óra 48 p. este, Poprádra 3 óra 14 perez reggel, Iglóra 4 óra 20 perez reggel, Eperjesre 8 óra 17 perez reggel.

Eperjes—Sátoralja-Ujhely és vizsont.

Elindulás Eperjesről: 12 óra délben, — megérkezés Ujhelyre: 7 óra 17 p. este.
Elindulás Ujhelyről: 3 óra 24 p. reggel, — 9 óra 6 p. délelött.
Megérkezés Eperjesre: 8 óra 17 p. reggel, — 1 óra 53 p. délután.

Eperjes—Budapest és vizsont.

Elindulás Eperjesről: reggel 6 óra 3 p. — déli 12 óra, — este 9 óra 18 perez. Kassától Budapestig (gyorsvonat.)
Megérkezés Budapestre: este 8 óra, — reggel 6 óra 33 p. — reggel 7 óra 18 perez.
Elindulás Budapestről: reggel 7 óra 31 perez, — este 8 óra 49 p. — éjjel 11 óra. (Kassáig gyorsvonat.)
Megérkezés Eperjesre: este 7 óra 41 perez, — déli 1 óra 53 perez, — reggel 8 óra 17 perez.

Eperjes—Orló és vizsont.

Elindulás Eperjesről: reggel 8 óra 37 perez, délután 2 óra 23 perez.
Megérkezés Orlóra: déli 12 óra, — délután 5 óra 56 perez.
Elindulás Orlóról: éjjel 2 óra 26 perez, — déli 1 óra 33 perez.
Megérkezés Eperjesre: reggel 5 óra 43 perez, — délután 4 óra 59 perez.

Felelős szerkesztő: **Kyss Géza.**

Kiadótulajdonos: a tulajdonosok nevében: **Haitsoh Lajos.**

1500—2000 Stück Kiefer-Stämme

in dimension von 25—40 Centimeter sind zu verkaufen. — Nähere Auskunft wird in der Ad vokatur Kanzlei des Dr. A D O L F P R O P P E R in Eperjes ertheilt.

Brennholz-Verkauf.

Eichen jung geschelt und Birkenholz, jeder Zeit ins Haus gestellt. Zu bestellen bei

KOZMA LAJOS
Specerei & Eisenwaaren-Handlung
in EPERJES.

Az e könyvi hat Sebej Mihály Mihály és elleni árver tekintetéből.
1. El telekjben t. sóvári 11
2. Kib talban 1882
10 órajakor
4. Ven főleg 12 f értékpapirok
5. A v 1-ső részlet napjától szám adohivatal, n pénz az utok
6. A fe hetők.
Kib Gyeseus 18
Gryneusz,
h. jegyző.
2351. tk. szá

Az epe hatóság része manu Keresz folyamathat 1. Elár 97. hr. és 31 ar mellett, a kikiáltási ár tkbeni 99. kert 2600 frt 675 frt kikiált 2992 és 2994 kikiáltási ár
2. Kiki 3. Az á talban 1882.
9 órajakor m
4. Venu



GYAR: v a
A)
vas, acél
zék kívána
sei
Epe
ezen
társ
állá

Hirdetmény.

Az eperjesi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint Sebej Mihály és Mária végrehajtónak Potoesnyak Mihály és Borbála házastársak végrehajtottak elleni árverés ügyében 300 frt és jár. behajlésa tekintetéből.

1. Elárvereztetik a tót-sóvári 78. számú telekkönyvi I. II. a zsellérség és szántóföld fele és t. sóvári 118. számú telekkönyvi fél zsellérség.
2. Kikiáltási ár 720 frt s illetőleg 112 frt.
3. Az árverés a kebelbeli telekkönyvi hivatalban 1882. évi szeptember hó 4-ikének délelőtti 10 órájkor megtartatik.
4. Venni szándékozók kötelesek 72 frt illetoleg 12 frtot készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirokban letenni.
5. A vételár egyenlő részletekben, és pedig 1-ső részlet egy, a 2-ik két hó alatt a leütés napjától számítva 6% kamatokkal, az eperjesi kir. adóhivatal, mint leteti pénztárba lefizetendő bánatpénz az utolsó részletbe beszámítván.
6. A feltételek alólirott hatóságnál betekint-hetők.

Kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság Eperjesen, 1882. évi július hó 6-án.
Gryneusz, **Kovaliczky M. s. k.**
 h. jegyző. h. elnök.

Hirdetmény.

Az eperjesi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint Bergmann Keresztély és Vilma házastársak kérelmére folyamatba tett önkéntes árverési ügyben:

1. Elárvereztetik az eperjesi 924. sz. tjkbeni 97. hr. és 311. ossz. sz. ház 12000 frt kikiáltási ár mellett, az 1238 hr. sz. szántóföld 225 frtnyi kikiáltási árban, azután az eperjesi 1144. sz. tjkbeni 99. ossz. és 868-869. hr. számú ház és kert 2600 frtnyi árban, a 2879. hr. sz. szántóföld 675 frt kikiáltási árban és a 2988, 2989, 2990, 2992 és 2994. hr. sz. rét és szántóföld 450 frtnyi kikiáltási ár mellett.
2. Kikiáltási ár a fent kitett összegek.
3. Az árverés a kebelbeli telekkönyvi hivatalban 1882. évi augusztus hó 22-ikének délelőtti 9 órájkor megtartatik.
4. Venni szándékozók kötelesek készpénzben

vagy óvadékképes értékpapirokban bánatpénzül letenni a kikiáltási ár 10%-ját.

5. A vételár az árverés jogerőre emelkedésétől számítandó 15 nappal a leütés napjától számítva 6% kamatokkal az eperjesi kir. adóhivatal mint leteti pénztárba b-fizetendő, bánatpénz az utolsó részletbe beszámítván.

6. A feltételek alólirott hatóságnál betekint-hetők.

7. Az árverés joghatálya az eladást kívánt tulajdonosok beleegyezésétől tételezettek fel, a bele nem egyezés azonban az árveréstől számítandó 15 nap alatt írásban nyilvánítandó.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság Eperjesen, 1882. évi július hó 6-án.
Gryneusz s. k. **Kovaliczky s. k.**
 h. jegyző. h. elnök.

Árverési hirdetmény.

Alólirott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az eperjesi kir. törvényszék 1882. évi 2395. számú végzése által Grexa szül. Binder Borbála végrehajtó javára Stahura Agoston és Lintner István ellen 640 frt tőke, ennek 1880. évi szeptember hó 8. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 35 frt 36 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 500 frtra becsült azon évenkénti haszonélvezeti jog, mely a kapii 73. sz. telekjegyzőkönyvben foglalt és k. k. Lintner Emma és Anna nevére irt $\frac{2}{3}$ urbéri teleknek C. 1. sz. a. Stahura Agoston javára biztosított életfogytiglani haszonélvezeti jog; továbbá a C. 7 és C. 8. sz. a. Lintner Károly javára biztosított és kiskoru gyermekeinek nagykorúságig terjedő s úgyszintén a kapii 87. sz. telekjegyzőkönyvben Lintner Anna és Emma nevére irt $\frac{1}{3}$ urbéri teleknek C. 22 és 23. sz. a. Lintner Károly javára biztosított s az előbbi tulajdonosok nagykorúságig terjed mint ingóságok nyilvános árverés útján haszonbérbe adatik f. é. szeptember 1-től legalább egy évre illetoleg a követelés és járulékaiknak leteltéig és a jogosítottak életben létéig.

Mely árverésnek a girálti kir. járásbírószág 1882. évi 738. számú kiküldést rendelő végzése folytán Kapi mezőváros házánál leendő eszközölésére 1882-ik évi augusztus hó 17. napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahoz az árverelni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is bérbe kiadni fognak. A netalán elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, hogy jogaikat az elébb idézett t. cz. 111. és 112. §. szabályán érvényesítsék.

Az árverés útján bérbeadandó haszonélvezeti jog bérösszege félevenként előre lesz fizetendő, s bérlet tartama alatt a bérítő köteles az állami adót és a biztosítási költségeket a megajánlott bérössze-gen felül viselni.

Kelt Girálton, 1882-ik évi jul. hó 15. napján

Paulay Zsigmond,
 kir. bírószági végrehajtó.

Árverési hirdetmény.

Alólirott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az eperjesi kir. járásbírószág 1882. évi 1600. számú végzése által Zsurnay Karolina végrehajtó javára Klein Simon ellen 220 frt tőke, ennek 1881. év október hó 15. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 21 frt 75 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 305 frtra becsült két ló, egy tehén, 2 lószerszám, egy igás szekér, egy eke boronával és 10 db. juhból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a girálti kir. járásbírószág 1882. évi 787. számú kiküldést rendelő végzése folytán Keczer-Pálvágás határában fekvő lipniki esárdában leendő eszközölésére 1882-ik év augusztus hó 16-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak. A netalán elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, hogy jogaikat az elébb idézett t. cz. 111. és 112. §. szabályán érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Girálton, 1882-ik évi július hó 25-ik napján.

Paulay Zsigmond,
 kir. bírószági végrehajtó.

Nem hivatalos hirdetések.

BROGLE JÓZSEF

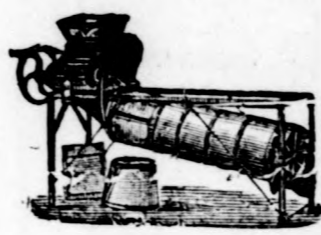
gép és rostalemez gyára BUDAPESTEN.

GYÁR: vácozi-ut az osztr. államvaspálya közelében. RAKTÁR: vácozi-körut 68. sz.

Ajánlja minden gazdasági kiállításon kitüntetett, javított gyártmányait mint:



Trieuröket, változó rostával
Tisztító gépeket, szele-lövel
 Különlegességek malmok számára;
 28.466. szám alatt szabadalmazott
hármás ekéiket.



cséplőgép-rostákat, lyukkasztott és hasított lemezeket vas, aczél és horganyból, valamint mindennemű gazdasági gépek és szerezket. — Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.

— Árjegyzék 10-15

Geheime Krankheiten

Geheile ich auf Grund neuester wissenschaftlicher Forschung, selbst die verzweifeltsten Fälle, ohne Berufsstörung. Ebenso die bössartigen Folgen geheimer Jugendsünden (Onanie), Nervenzerüttung und Impotenz. Grösste Discretion. Bitte um ausführlichen Krankenbericht.

Dr. Bella, 2-12

Mitglied gelehrt. Gesellschaften u. s. w.
Paris, 6 Place de la Nation 6.

Meghívás.

Az eperjesi takarekpénztár-nak t. cz. részvényesei a 1. 1882. évi augusztus hó 24-én d. u. 3 órákor Eperjes szab. kir. város tanácsstermében tartandó

rendes évi közgyűlésre

ezennel tiszteletteljesen meghivatnak.

A közgyűlés tárgyai:

1. A társulati elnöknek megválasztása.
2. Az igazgatóság jelentése a lefolyt esztendőnek társulati üzletfolyamáról.
3. A felügyelő bizottság jelentése.
4. A számadások megvizsgálása, a mérleg megállapítása s a nyereség felosztása.
5. Az igazgatóság és a felügyelő bizottság felmentése.
6. Jótékony adományok megszavazása.
7. Az igazg. s felügyelő bizottságnak választása.

Kelt Eperjesen, 1882. évi július hó 18-án.

Az igazgatóság.

Das Haus No. 110 Leutschauer Strasse, bestehend aus 4 Zimmer, 1 Küche, 1 Keller, 2 Stallungen, 1 Wagen Remise, 1 Schüttboden, 1 Brunnen mit gutem Wasser; ferner 26 Kbl. Aecker und Wiesen in dem besten Zustande sind zusammen, oder abgesondert zu verpachten. Das Nähere ist im Hause zu erfahren. 2-3

Beachtenswerth.

EPILEPSIE
 Krampf- & Nervenleidende,
 finden sichere Hilfe durch meine Methode.

Honorar erst nach sichtbaren Erfolgen.
 Briefliche Behandlung. Hunderte geheilt.

Prof. Ch. Albert, 2-12

Paris, 20 Avenue de Wagram.

Zu verkaufen

ist das auf der oberen Vorstadt hieselbst günstig gelegene und im besten Zustande befindliche Haus No. 307.
 Näheres zu erfragen bei der Hauseignthümerin. 2-3

